

ΟΛΟΙ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ – ΜΑΖΙ

Τί κοινό μπορεί να έχουν ή προεδρευόμενη κοινοβουλευτική Δημοκρατία της Ελλάδος με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και με τη Δημοκρατία της Ινδίας (πέραν της κοινής χρήσεως του όρου Δημοκρατία); Μια κουκίδα στην υδρογείο σφαίρα με δύο γίγαντες 1340 και 1210 εκατομμυρίων κατοίκων αντίστοιχως· με τη δεύτερη και την ένατη οίκονομία στον κόσμο! Με τελείως άσχετες ιστορική εξέλιξη, κοινωνική συγκρότηση, θρησκευτικές πεποιθήσεις και κανόνες ήθικης. Έμεις ζούμε σε ένα αστικό καπιταλιστικό κοινωνικοοικονομικό περιβάλλον· οι Κινέζοι σε ένα μαρξιστικό κομμουνιστικό καθεστώς. Οι Ινδοί αποτελούν μία κατακερματισμένη φυλετικά και ταξικά κρατική ένότητα ινδουϊστικής, στη μεγάλη τους πλειονότητα, θρησκευτικότητας.

Φαίνεται τελείως άπίθανο να υπάρχει κάποιο σημείο ομοιότητας. Έλα όμως που τυχαία μπορεί κανείς, όπως εγώ, να βρεθεί μπροστά σε μία περίεργη κατάσταση· μπροστά σε ένα χαρακτηριστικό που διακρίνει, με τον ίδιο βαθμό έντάσεως, τις τρεις κοινωνίες· και είναι η διαφθορά (με την έννοια, κυρίως, της πέραν των νόμιμων ορίων χρήσεως δημόσιας ισχύος για ιδιωτικό όφελος). Σε ένα σχετικό πίνακα για το 2010 (Corruption Perceptions Index) της Διεθνούς Διαφάνειας (Transparency International) ή κατάταξη των τριών χωρών σχεδόν συμπίπτει πλήρως· έμεις 3,5, ή Κίνα 3,5, ή Ινδία 3,3 (ή βαθμολογία από 0 έως 10· κοντά στο άριστα, πάνω από το 9, ή Νέα Ζηλανδία, οι Σκανδιναβικές χώρες και ή Σιγκαπούρη).

Άμεσο, αναπόφευκτο έρώτημα: Πώς; Γιατί; Όσο κι αν ψάξει κανείς, ή μόνη ομοιότητα, την οποία θα μπορέσει να διαπιστώσει, είναι ή ταχύτατη οικονομική ανάπτυξη. Ως κυρίαρχη, άρα, έκδοχή πρέπει να θεωρηθεί ότι ή ανάπτυξη αυτή πρέπει να είναι ό συντελεστής, ό οποίος έξουδετερώνει όλες τις άλλες χνώδεις διαφορές και οδηγεί στο κοινό χαρακτηριστικό της έκτεταμένης διαφθοράς. Το κατά κεφαλήν εισόδημα των Ελλήνων από 2.420 δολάρια το 1974 υπερεκαπλασιάστηκε σε πάνω από 28.000 τα τελευταία χρόνια. Στην Ινδία μέσα στην τελευταία είκοσαετία υπερετετραπλασιάστηκε. Η κινέζικη τέλος είναι ή ταχύτερα αναπτυσσόμενη τις τελευταίες δεκαετίες μείζων οίκονομία παγκοσμίως.

Ύπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν πολλὰ λεφτά. Κυκλοφοροῦσαν καὶ κυκλοφοροῦν σχεδὸν ἀδέσποτα μέσα σὲ κοινωνίες ἀπροετοίμαστες, ἀνέτοιμες νὰ χειριστοῦν τὴν τεράστια ἀλλαγὴ. Κοινωνίες οὐσιαστικά χωρὶς ἀστική τάξη. Αὐτὴ στὶς δυτικές κοινωνίες ἀποτελεῖ τὴ βάση τους. Αναπτύχθηκε μέσα σὲ 250 χρόνια παράλληλα μὲ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη. Ἐδημιουργήθηκε μία ἀστική ἠθικὴ· ἕνας ἀστικός πολιτισμός. Οἱ ἀστοὶ ξέρουν τὰ συστατικὰ τῆς εὐζωΐας καὶ τὴν ἀξία τοῦ χρήματος. Οἱ Bill Gates καὶ Warren Buffett, οἱ πλουσιότεροι Ἀμερικανοί, ἔχουν διαθέσει, ἀποδίδουν στὴν παγκόσμια κοινωνία, ὑπὸ μορφή φιλανθρωπικῶν χρηματοδοτήσεων, (ἀπὸ τὸ 1994 ἕως τὸν Σεπτέμβριον 2011), 26,19 δισ. δολλάρια (Bill and Melinda Gates Foundation).

Στὶς τρεῖς κοινωνίες τοῦ παραδείγματός μας αὐτὰ εἶναι ψιλὰ γράμματα. Στους δύο μάλιστα ἀνταγωνιστές μας στὴ διαφθορὰ ἢ κατάστασι εἶναι χειρότερη. Ἐκεῖ συνοδεύεται ἀπὸ πρωτοφανὲς μέγεθος ἀνισοκατανομῆς τοῦ πλούτου. Στὴν Κίνα, ὅπου θεωρητικά, ὡς κομμουνιστικὴ, ἢ ὑπέρτατη ἀξία εἶναι ἡ κοινωνικὴ ἰσότητι, ὑπάρχουν σήμερον 271 δισεκατομμυριοῦχοι σὲ δολλάρια Η.Π.Α. (Hurun Report· περισσότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλη, πλὴν τῆς Ἀμερικῆς, χώρα)· ὑπάρχουν 800 χιλιάδες ἑκατομμυριοῦχοι· 400 ἑκατομμύρια ζοῦν μὲ λιγότερον ἀπὸ δύο δολλάρια τὴν ἡμέραν. Στὴν Ἰνδία ὁ βιομήχανος πλουσιότερος πολίτης τῆς ἔχτισε καὶ διαμένει (μὲ τὴ γυναίκα του, τὰ τρία παιδιὰ τους καὶ τὴ μητέρα του) σὲ μονοκατοικία (Antilia) 27 ὀρόφων, ἔμβαδοῦ 37.000 τετραγωνικῶν μέτρων, μὲ κρεμαστοὺς κήπους (δύο ὀρόφους). Ὑπολογιζόμενὴ ἀξία ἄνω τοῦ ἑνὸς δισεκατομμυρίου δολλαρίων. Ἀπασχολούμενον προσωπικὸν 600 ἄτομα. Ἡ ἀκριβότερη παγκοσμίως διαμονή· στὸν ἀκριβότερον δρόμον τῆς Βομβάης. Τέτοιας ἐκτάσεως κοινωνικὴ ἀναισθησία δὲν ἔχει παρατηρηθεῖ σ'ἐμᾶς· τέτοιου μεγέθους πρόκλησι.

Ὡς ἐδῶ καλὰ τὰ εἶπαμε. Τὸ οὐσιῶδες ὅμως εἶναι τί κάνουμε; Τί γίνεται ἀπὸ ἴδῶ καὶ πέρα. Ποιὸ τὸ δέον γενέσθαι. Πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε ὡς ἄτομα καὶ ὡς κοινωνία. Νὰ ἀποφύγουμε τὶς εὐκόλες λύσεις· ποὺ δὲν εἶναι λύσεις. Εἶναι ὑπεκφυγή. Ἡ συνήθης συλλογιστικὴ, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι κομπασιῶν, ἀμάθειας καὶ ἐμπάθειας τῶν κεντρικῶν (βραδινῶν) τηλεοπτικῶν "δελτίων εἰδήσεων", ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὴν εὐθύνη τῆς πολιτικῆς τάξεως καὶ ἡγεσίας (παλαιότερα καὶ τώρα). Ὅποτε ἡ γιαντρεία εἶναι εὐκόλη. Πρῶτον μέτρον: νὰ μειωθεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν σὲ διακόσιους. Καὶ ἄλλα

παρόμοιας φύσεως μέτρα. Πρόκειται για άκρατο λαϊκισμό· παρόμοιο με τὸν ἀσκούμενο ἀπὸ τοὺς πολιτικούς. Τίποτα δὲν θ' ἀλλάξει μὲ αὐτά. Πρέπει ν' ἀλλάξουν χίλια ἄλλα πράγματα καὶ καταστάσεις ποὺ μᾶς ἀγγίζουν ὅλους.

Ἡ ἀποκλειστικὴ ἐνοχοποίηση τῶν κυβερνητῶν μας καὶ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου εἶναι μία εὐάρεστη προσχηματικὴ λύση· μᾶς βολεύει ὅλους. Διότι δὲν μᾶς μετακινεῖ ἀπὸ τὴ θέση βολέματος, ποὺ ὅλοι μας ἔχουμε καταλάβει. Διότι, ἔτσι, ἀποφεύγεται ἡ βαθύτερη ἀνάλυση τῶν προβλημάτων καὶ παρακωλύεται ἡ δίκαιη κατανομὴ ὑπαιτιοτήτων καὶ ὁ ὀρθὸς καταλογισμὸς εὐθυνῶν. Μὴν κοροϊδεύομαστε πιά. Ἄς σκεφτοῦμε ἐπὶ τέλους μὲ τὸ μυαλό μας· ὄχι μὲ τὴ χρησιμοθηρικὴ ἰδιοτέλεια, ποὺ μᾶς διακρίνει ὡς κοινωνία· οὔτε μὲ τὴν ἀντικοινωνικὴ ἀγωγή μας.

Ἡ κρίση ἐμφανίστηκε ὑπὸ τὴ μορφή δημοσίων ἐλλειμμάτων, ὑπερδανεισμοῦ καὶ ὑπερβολικοῦ δημοσίου χρέους. Γιατί καὶ πῶς; Ὅλοι μας ὡς κοινωνικὲς τάξεις, ἐπαγγελματικὲς ομάδες, ὡς ἐργατικὰ σύνολα, συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις, ἀκόμα καὶ ὡς ἄτομα, διεκδικήσαμε δυναμικά, βίαια, στανικά, καὶ πετύχαμε, μὲ συνηγορίαν τῶν ἐκαστοτε κυβερνητῶν μας, προνόμια καὶ παροχὲς πέραν, πολὺ πέραν ἐκείνων, τὰ ὅποια δικαιολογεῖ ἡ συμβολὴ μας στὴ λειτουργία τῆς κοινωνίας μας ὡς ἐλεύθερης δημοκρατικῆς κοινότητας. Τὸ βλέπει κανεὶς στὴ λύσσα, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀγωνιζόμαστε ὅλοι νὰ μὴν παραχωρήσουμε ἔστω καὶ ἓνα ἐλάχιστο ποσοστὸ ἀπὸ ὅσα ἀνορθόδοξα κατορθώσαμε νὰ ἐξασφαλίσουμε γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι οἱ ἀντιδράσεις σὲ κάθε μεταρρύθμιση, σὲ κάθε ἀλλαγὴ εἶναι πιὸ ἔντονες ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς ομάδες ποὺ προϋποθέτουν ἀνώτερο μορφωτικὸ ἐπίπεδο καὶ μεγαλύτερη οἰκονομικὴ ἄνεση. Μία ἀπαρίθμηση: Ἀρχίζω μὲ τοὺς πρυτάνεις καὶ καθηγητὲς τῶν ἀνώτατων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων μας. Δίνουν μαθήματα ἀπείθειας ἔναντι τῶν νόμων τῆς πολιτείας. Εἶναι μεγαλύτερο ἀμάρτημα ἢ στραβὴ ψηφός ἐνὸς μικρομεσαίου βουλευτῆ, τὸν ὁποῖον στὸ κάτω—κάτω ἐμεῖς ἐκλέξαμε, ἀπὸ τὴν ἄρνηση τῶν πρυτάνεων νὰ ἐφαρμόσουν τὸν μόλις ψηφισθέντα μὲ συντριπτικὴ πλειοψηφία νόμο περὶ ἀνώτατης παιδείας; Εἶναι μεγαλύτερο ἠθικὸ παράπτωμα μιὰ στραβὴ ψηφός ἀπὸ τὴν παρότρυνση τοῦ προέδρου τοῦ Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς: «Συνάδελφοι, αὐτὲς τὶς δύσκολες ὥρες ἔχοντας στὰ χέρια μας ἀκόμα τὸ φάρμακο, εἴμαστε σὲ θέση νὰ ἐπιβάλλουμε καὶ νὰ ἐπιλύσουμε τὸ σύνολο τῶν προβλημάτων, ἀρκεῖ νὰ ἀποφασίσουμε νὰ

τὸ στερήσουμε ἀπὸ τὸν Ἕλληνα ἀσφαλισμένο. Οἱ τύψεις, οἱ ἀναστολές δὲν μᾶς ταιριάζουν». Ἀπροκάλυπτη, δηλαδή, ἠθικὴ αὐτουργία σὲ δολοφονίες κατὰ συρροήν. Καὶ δὲν καθαιρέθηκε μέσα σὲ μιὰ ὥρα· ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου.

Ἄς ψάξουμε ὅλοι μας στὸν επαγγελματικὸ, στὸν ἐργασιακὸ μας χῶρο. Εὐκόλα θὰ προκύψει τί ὑπαινίσσομαι· μᾶλλον τί ἐννοῶ. Οἱ φοροδιαφεύγοντες· ἓνας στοὺς τρεῖς ὑποχρέους ἢ ὅλοι μας κατὰ τὸ ἓνα τρίτο τοῦ εἰσοδήματός μας. Οἱ ἀποφεύγοντες νὰ καταβάλλουν τὶς ἀσφαλιστικὲς εἰσφορές τους· στεροῦν τὴ σύνταξη ἢ τὴν ἰατρικὴ περίθαλψη ἀπὸ κάποιον συνάνθρωπό τους. Οἱ ἐπιχειρηματίες παντὸς εἴδους, κατηγορίας ἢ μεγέθους· νὰ μὴν ἀφεθεῖ ἡ οἰκονομία νὰ λειτουργήσῃ ἐλεύθερα· ὁ πατερναλιστικὸς ρόλος τοῦ κράτους· νὰ μὴν ἐγκαταλειφθεῖ.

Οἱ γιατροί· δύο ἀνὰ τρεῖς κλίνες στὰ δημόσια νοσοκομεῖα· τὸ πασίγνωστο φακελάκι· ἢ πανάκριβη ἐπίσκεψη. Οἱ δικηγόροι μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴ παρουσία τους (ἀδρῶς ἀμειβόμενη) καὶ ἐκεῖ ποὺ δὲν χρειάζεται· μὲ τὶς ὑποχρεωτικὲς εἰσφορές τῶν πελατῶν στὰ ταμεῖα τους. («Δικηγόροι, γιατροὶ καὶ μηχανικοὶ συντονίζουν τὴ δρᾶση τους ἀπέναντι στὶς ἐπερχόμενες νομοθετικὲς ρυθμίσεις... Στήνουν μέτωπο κατὰ τῶν μέτρων τῆς τρόικας». ΤΑ ΝΕΑ, 8 Φεβρουαρίου). Οἱ δικαστικοὶ μὲ τὴν ἀπλοχεριά τῶν (ἀπὸ τοὺς ἴδιους καθοριζομένων) ἀμοιβῶν τους. Οἱ μητροπολίτες καὶ οἱ παπάδες μισθοδοτούμενοι τοῦ κοσμικοῦ κράτους καὶ τώρα τελευταία ἀρκούντως λαϊκίζοντες. Οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ καθηγητὲς μέσης ἐκπαιδεύσεως· μὲ τὸ ἐπίπεδο παιδείας ποὺ παρέχουν στοὺς μαθητές τους· τὰ παραμαθήματα. Οἱ δημοσιογράφοι μὲ τὸν ὑπερπληθυσμὸ τους στὸν δημόσιο τομέα (στενὸν καὶ εὐρύτερο) καὶ τὴν ἐξασφάλιση ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων εὐρῶ γιὰ τὸ ταμεῖο τους εἰς βάρος τῆς κοινωνίας μὲ τὸ 21% ἐπὶ πάσης διαφημίσεως. Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι πρὸ ἴσοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους στὸ χῶρο τῆς ὑπαλληλικῆς ἀπασχολήσεως. Οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΔΕΚΟ· προνομιούχοι τῆς ἐλλαδικῆς κοινωνίας. Οἱ μισθωτοὶ γενικὰ αὐξήσαν τὸ εἰσόδημά τους κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία μὲ τριπλάσιο ρυθμὸ ἀπὸ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς ὁμοίους τους.

Ἀκολουθοῦν ἄλλοι κι ἄλλοι. Γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι μὲ τὴν καταχρηστικὴ διαχείριση καὶ ἐκμετάλλευση τῶν κοινοτικῶν ἐπιδοτήσεων. Τὰ κλειστὰ ἐπαγγέλματα· τὰ βαρῆα καὶ ἀνθυγιεινά. Οἱ ἀναπηρικὲς συντάξεις. Οἱ ἀνήκοντες σὲ ταμεῖα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων (ὑπὲρ τρίτων) καταβάλλονται ἀπὸ τοὺς πρῶτους καὶ τοὺς δευτέρους ὑποχρεωτικὰ τέλη καὶ εἰσφορές. Ὅλοι ὅσοι

τὸ ὕψος ἢ τὸ περιθώριο τῆς ἀμοιβῆς ἢ τοῦ κέρδους τους ἔχει καθοριστεῖ με κρατική ἐπιβολή (φαρμακοποιοί, συμβολαιογράφοι, πολιτικοί μηχανικοί, ἀρχιτέκτονες κ.ο.κ.). Ἀναρίθμητες κρατικές ρυθμίσεις· ὅλες τελικὰ καταλήγουν σὲ κάποιων ἄλλων συμπολιτῶν τους τὴν πλάτη. Ἀκόμα καὶ ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἀγαθοεργία ἔχουν πάρει τὴ μορφή κοσμικῆς ἐπιδείξεως με ξένα κόλλυβα.

Ἐδῶ βρίσκεται τὸ κλειδί. Μᾶς βολεύει ὅλους νὰ ἐπιρρίπτουμε τὶς εὐθύνες σὲ κάποιον ἄλλον· ἔτσι τὰ πᾶμε καλὰ με τὴ συνειδήσή μας. Ἐπικεντρώνεται ὅλη ἡ καταφορὰ κατὰ συγκεκριμένου στόχου· τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Ὅχι πῶς οἱ δικές τους εὐθύνες δὲν εἶναι βαριές· εἶναι οἱ βαρύτερες ὅλων. Ἐκτὸς τῶν λεγομένων “μέσων ἐνημέρωσης” (τῶν ὁποίων ἀκόμα καὶ ἡ ὀνομασία εἶναι παραπλανητική· στὸν ὑπόλοιπον κόσμο ὀνομάζονται μέσα ἐπικοινωνίας· ὑπάρχει διαφορά). Ἐτσι ὁμως δὲν λύνεται τὸ πρόβλημα. Στὸ συμπόσιο καὶ στὴν εὐωχία ἐλάβαμε μέρος ὅλοι· με μικρὲς διακοπὲς ἀπὸ τὸ 1981 ἕως σήμερα. Ἐμπήκαμε ὅλοι στὸ ξέφραγο ἀμπέλι· καὶ δὲν ἐκόψαμε ἓνα μόνο τσαμπί. Ὅλοι τώρα πρέπει νὰ συμβάλουμε στὴν ἐπανόρθωση· με θυσία ἐνὸς ποσοστοῦ τῆς καλοζωίας μας. Ἀλλιῶς δὲν θὰ ἀποφύγουμε τὴν κατάπτωση στὴν φτώχεια καὶ τὴν κακομοιριά τῶν μέσων τῆς δεκαετίας τοῦ 1940. Ἴσως καὶ χειρότερα· θὰ εἶναι πιὸ ἄνιση καὶ μεγάλη, καὶ γι’αὐτὸ πιὸ ὀδυνηρή, ἡ διαφορὰ με τὸν γύρω μας κόσμο. Κι ἀπὸ πάνω ἡ πλήρης κινδύνων ἐξασθένηση τῶν δυνατοτήτων στηρίξεως τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων.

Ὁ καθένας λέει τὴν ἀρλούμπα του. Πλεῖστες ὅσες κοινολογοῦνται καὶ ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ἐμβριθῶν συζητήσεων. Γιατί νὰ μὴν πῶ κι ἐγὼ τὴ δική μου; Τὸ πρόβλημά μας δὲν εἶναι δημοσιονομικὸ οὔτε οἰκονομικὸ. Δὲν εἶναι ἂν θὰ γίνουν αὔριο ἢ μεθαύριο οἱ ἐκλογές. Εἶναι κοινωνικὸ. Εἶναι καὶ ἠθικὸ. (Ἦταν ἀνήθικο νὰ ἀμείβεται ἐργαζόμενος στὸν ΟΛΠ με 11.884 εὐρὼ μηνιαίως, ὅταν ὁ μισθὸς τοῦ δασκάλου ἦταν γύρω στὰ 1.000 εὐρὼ). Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑλληνίδες εἶναι ἴσοι καὶ ἴσες ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ ὅλοι ἴσοι ὡς φορεῖς δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων (Σύνταγμα, ἄρθρο 4 παρ. 1 καὶ 2). Στὴν πράξη ἡ ἴδια ἡ πολιτεία δὲν μᾶς ἀντιμετωπίζει ἔτσι. Μᾶς ἀντιμετωπίζει σὰν ἀπατεῶνες καὶ σὰν ἄνοες. (Ἀκόμα καὶ τὴν ὑπογραφή μας, “τὸ γνήσιό της”, πρέπει νὰ τὸ βεβαιώσει ἡ ἴδια). Πρέπει νὰ μᾶς ἀποδώσει τὴν εὐθύνη γιὰ τὶς πράξεις μας· γιὰ τὸ μέλλον μας. Νὰ καταργηθοῦν ὅλες οἱ (ὑποπτες) λεπτομερεῖς ρυθμίσεις τοῦ τρόπου συμπεριφορᾶς μας. Νὰ καταργηθοῦν ὅλα τὰ προνόμια καὶ τὰ εἰδικὰ “κεκτημένα”, τὰ ὁποῖα με τόσο πεῖσμα

υπερασπίζονται οί κάτοχοί τους· ὅσα ἐν συνόψει ἀνέφερα πιὸ πάνω. Καί τόση ἀντίσταση στήν ἀλλαγὴ τους (πρόκειται γιά τῖς χαρακτηριζόμενες στήν πολιτική ἀργκὸ “διαρθρωτικὲς ἀλλαγές”) προβάλλουν ὅλα τὰ κόμματα· μηδενὸς ἐξαιρουμένου· μὲ πρωταγωνιστὴ τὴ Ν.Δ. Γιὰ τὰ ἐλλείμματα, ἢ ἐξάλειψή τους θὰ λειτουργήσῃ σὰν φυσιολογικὸ σχεδὸν ἐπακόλουθο. Ἄν, βέβαια, ἀποφασίσουμε νὰ σεβαστοῦμε τῖς δεσμεύσεις μας καὶ νὰ τηρήσουμε τῖς ὑποχρεώσεις μας.

Ἄς πάψουμε παράλληλα τῖς συνωμοσιολογικὲς καὶ τῖς δαιμονολογικὲς δικαιολογίες. Ἄς ἀφήσουμε τὰ περὶ “δολιότητος καὶ πανουργίας τῶν διεθνῶν κυκλωμάτων, ὅσων τοκογλυφοῦν κακουργηματικὰ εἰς βάρους μας”. Εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ποὺ μὲ τὰ λεφτά τους ἔγινε δυνατὴ ἢ ἀπίστευτὴ ἀνοδος τοῦ βιοτικοῦ μας ἐπιπέδου· ὁλόκληρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὡς ποὺ τοὺς “ἀνοίξαμε τὰ μάτια” μὲ τὴν “ἀποκάλυψη” τῆς πλαστότητος τῶν ἑλληνικῶν στατιστικῶν στοιχείων· μὲ τῖς διάφορες ἐξεταστικὲς ἐπιτροπὲς τῆς Βουλῆς· μὲ τὴ διατυμπάνιση πολὺ μεγάλης διαφθορᾶς.

Ὅταν βγαίνεις νὰ περπατήσῃς ὑπὸ καταρρακτώδη βροχὴ χωρὶς ἀδιάβροχο καὶ ὀμπρέλα εἶναι βέβαιο πὼς θὰ γίνῃς μούσκεμα· παπί. Πιθανὸ ν’ἀρπάξῃς καὶ καμιὰ πούντα. Φταιχτὴς ἢ ἀπρονοησία σου. Στὸν δικό μας καὶ στὸν γύρω μας κόσμον μαίνονται θύελλες. Ἄς κάνουμε δυὸ βήματα πίσω. Ἄς παραχωρήσουμε λίγα ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἢ “σάπια” αὐτὴ οἰκονομία μᾶς ἐξασφάλισε, ὡς ἀντάλλαγμα γιά νὰ προμηθευτοῦμε ἕναν προστατευτικὸ μανδύα κατὰ τῆς, ἄλλως, ἐπερχόμενης συντέλειος. Εἶναι τόσο ἀπλό! Δὲν χρειάζεται ἰδιαίτερη φιλοσοφικὴ ἐμβάθυνση. Μόνον ἕνα: Ὅλοι μαζί. Ὅλοι μαζί ἀπὸ κοινοῦ.

8 Φεβρουαρίου 2012